

Capitolul 3 versetele 1 și 2: Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere.

Așa cum s-a spus deja în introducere, domnia lui Dumnezeu este marele principiu al acestei scrisori, mai exact spus, domnia lui Dumnezeu cu privire la cei credincioși, în caracterul ascuns pe care l-a luat această domnie acum, după ce Dumnezeu a dat domnia directă în mâinile oamenilor (Daniel 2, 37). Acești oameni au răstignit pe Domnul slavei (1 Corinteni 2, 8); ei nu au niciun loc pentru El în teritoriul lor de stăpânire. Dar aceasta înseamnă, că oricine este unit cu El, este un străin și fără drept de cetățenie în lumea aceasta. Unde nu este loc pentru Hristos, acolo nu este loc nici pentru creștini.

Ca străini, dar care constituie o preoție împărătească (capitolul 2, 9), au misiunea să vestească, în locul unde Hristos este lepădat, virtuțile Aceluia care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Aceasta este în concordanță cu poziția lor de străini și călători. Căci și Hristos a fost un străin pe pământ și a ocupat locul de ascultare. El nu a venit ca să I se slujească, ci ca să slujească. Tot așa și noi trebuie să avem un duh de supunere și să ocupăm locul de supunere, dacă vrem să vestim virtuțile lui Hristos. Aceasta este în deplină armonie cu domnia lui Dumnezeu. Cu cât noi ocupăm mai mult locul de supunere, cu atât mai mult vom cunoaște mai bine domnia lui Dumnezeu. Numai prin supunerea noastră actuală vom fi apți să domnim odată. Adam a pierdut din punct de vedere moral dreptul de a stăpâni, deoarece nu a fost ascultător.

În capitolul anterior am găsit descris detaliat principiul supunerii. »Fiți supuși oricărei stăpâniri omenești, pentru Domnul« (capitolul 2, 13). După aceea a fost aplicat acest principiu la diferite relații (capitolul 2, 13-17).

Dar de la capitolul 2, 18 apostolul a trecut la un alt domeniu, care nu era așa de mult în legătură cu prezentarea în public, și anume la familie (grecește: familia). Familia are o importanță mare în căile lui Dumnezeu cu ai Săi. Ea constituie singura legătură omenească rânduită de Dumnezeu în creație. Toate celelalte uniri, orașe, țări, domenii ale unei limbi, etc., au luat naștere prin păcat, sau prin judecata lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu acordă valoare mare familiei ca fundament al conviețuirii umane. Vedem în toată Scriptura, că familia păstrează acest loc important și la poporul lui Dumnezeu după gândurile Lui. Dumnezeu are nevoie de ea, ca pe unul din cele mai mari canale de binecuvântare atât pentru cei ce nu s-au întors la Dumnezeu, cât și pentru credincioșii înșiși. Toți cei care aparțin familiei au parte de binecuvântarea pe care o primește capul familiei.

Găsim aceasta chiar de la începutul omenirii. Familia lui Set, acel temător de Dumnezeu, constituie în generațiile următoare mărturia lui Dumnezeu pe pământ (Geneza 5). Urmașii lui Cain constituie lumea care s-a îndepărtat de Dumnezeu, care se străduie să îndepărteze urmările blestemului lui Dumnezeu (Geneza 4). Noe și familia lui sunt salvați din potop (Geneza 6, 18). La rânduirea circumciziei, și cel cumpărat cu bani primește semnul legământului (Geneza 17, 12). Mielul pascal nu este pentru fiecare israelit, ci pentru casă (Exodul 12, 3-4). Putem în felul acesta să parcurgem tot Vechiul Testament.

În Noul Testament găsim același lucru. Citim despre casa lui Corneliu, despre casa Lidiei, despre casa temnicerului (cărui i se spune: »crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta«), despre Crisp, Ștefan, etc. Învățăm că soțul necredincios este sfințit prin soția credincioasă, și invers, și că copiii într-o familie, în care numai unul din părinți este credincios, sunt sfinți (1 Corinteni 7, 14). Tocmai în scrisorile către Efeseni și Coloseni, în care ne este prezentată cea mai înaltă poziție creștină (morți împreună cu Hristos și înviați împreună cu El, și în El așezați în locurile cerești), se vorbește direct copiilor, ca dovadă că scrisorile sunt valabile și pentru ei, cu toate că sunt adresate pentru »sfinții și credincioșii în Hristos«.

Tot așa și Petru se adresează slugilor, sclavilor sau oamenilor liberi care aparțin casei. Acum se adresează femeilor; acelea, care ocupă locul de supunere, sunt numite mai întâi. Căci acesta este locul cel mai înalt, locul de onoare, din momentul când Domnul Isus l-a ocupat! Dar noi știm că natura omenească decăzută detestă acest loc. De aceea găsim mereu în epistole atenționarea adresată femeilor, ca să fie supuse bărbaților lor.

Cuvântul lui Dumnezeu spune că, potrivit cu ordinea în creație, bărbatul este capul femeii (1 Corinteni 7, 14). Dar acest „a fi capul” a devenit tot mai necesar după căderea în păcat, deoarece Eva a preluat conducerea prin neascultare și deviere de la Dumnezeu (1 Timotei 3, 11-15; Geneza 3, 16-17). Cum putea ea să fie în poziția de conducere, fără să greșescă, când Dumnezeu nu i-a dat această conducere și aptitudinile necesare? Omul nu posedă în sine însuși nicio putere. El este dependent ca creatură de ajutorul Creatorului. Dar cum se poate baza el pe sprijin, dacă el vrea să ocupe o poziție, care nu i-a fost dată de Dumnezeu? Cu toate experiențele ei triste și cu toate cuvintele clare date ei de Dumnezeu, Eva pare să fi învățat puțin. Dumnezeu a dat lui Adam dreptul și aptitudinile necesare, ca să dea nume tuturor sufletelor vii (Geneza 2, 19-20; Geneza 3, 20). Dar când s-au născut copiii, ea le-a dat nume (Geneza 4, 1+25). Cât de mult s-a înșelat ea în numele pe care l-a dat lui Cain! Scriptura ne arată și mai departe modele ale urmărilor triste, care au luat naștere prin aceea că femeia și-a părăsit poziția și a vrut să preia conducerea. Să ne gândim numai la Geneza 16, 1-4; 1 Împărați 21 și 2 Împărați 11.

»Tot astfel«, deci în același fel ca și slugile din capitolul 2, 18, care sunt supuse stăpânilor lor, trebuie și femeile să fie supuse bărbaților lor, pentru ca »femeile în vârstă să învețe pe femeile mai tinere să-și iubească bărbații și copiii; să fie cumpătate, cu viața curată, să-și vadă de treburile casei, să fie bune, supuse bărbaților lor, *pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu*« (Tit 2, 4-5). »Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri, *cum se cuvine în Domnul*« (Coloseni 3, 18). »Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri *ca Domnului*; căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor *în toate lucrurile*« (Efeseni 5, 22-24).

Se poate spune mai clar, cât de deplină trebuie să fie această supunere? Forma de timp (participiul prezent) arată aici, exact așa ca și în capitolul 2, 18, că trebuie să fie o obișnuință, o stare. Cuvântul grecesc folosit pentru supunere (hypotassein) se întâlnește în Evangheliile numai în Luca 2, 51, unde se spune că Domnul era supus părinților Lui, și în Luca 10, 17 și 20, unde demonii erau supuși ucenicilor. Cuvântul se mai întâlnește în restul Noului Testament de 32 de ori, tradus de cele mai multe ori prin »supus«. De 10 ori este în legătură cu supunerea tuturor lucrurilor lui Hristos (1 Corinteni 15, 27-28; Efeseni 1, 22; Filipeni 3, 21; Evrei 2, 5 și 8 (de 4 ori); 1 Petru 3, 22), de 7 ori, că femeia trebuie să fie supusă (1 Corinteni 14, 34; Efeseni 5, 22 și 24; Coloseni 3, 18; Tit 2, 5 și 1 Petru 3, 1 și 5), de 4 ori, că noi trebuie să fim supuși celor care sunt puși să stăpânească peste noi (Romani 13, 1 și 5; Tit 3, 1; 1 Petru 2, 13), de 2 ori pentru relația sclavilor cu stăpânii lor (Tit 2, 9; 1 Petru 2, 18), de 2 ori, că noi trebuie să fim supuși lui Dumnezeu (Evrei 12, 9; Iacov 4, 7) și în continuare în Romani 8, 7 și 20; 10, 3; 1 Corinteni 14, 32; 16, 16; Efeseni 5, 21; 1 Petru 5, 5).

Ce caracter complet al supunerii, al supunerii față de bărbat, prescrie Scriptura pentru femeie, și anume, *în toate lucrurile, ca Domnului*. Dacă ea nu este supusă, Cuvântul lui Dumnezeu va fi vorbit de rău. Cât de clar devine prin aceasta, că duhul lumii este în totală contradicție cu Dumnezeu și în dușmănie cu El! Dar ce model minunat pentru această supunere are femeia credincioasă în Domnul Isus. El, Fiul lui Dumnezeu, a fost supus oamenilor păcătoși, dar care erau părinții Lui.

Dar s-ar putea replica, și aceasta are loc deseori: da, dacă soțul meu ar merge numai cu Domnul, și dacă el ar fi așa, cum ar trebui să fie, atunci aș putea să-i fiu supusă. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu acceptă acest argument. Slugilor li se spune: »nu numai celor ce sunt buni și blânzi, ci și celor greu de mulțumit« (capitolul 2, 18). Căci

aceasta este plăcut, când cineva din cauza conștiinței lui față de Dumnezeu suportă nedreptatea, suferind pe nedrept. Pentru femei este numit motivul de a fi supuse mai mult bărbaților lor, dacă aceștia sunt necredincioși.

Știm că bărbații întorși la Dumnezeu merg câteodată pe drumul lor în neascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu. Din text rezultă posibilitatea ca bărbatul să fie necredincios, deoarece numai femeia a venit la credință în timpul căsniciei. Aceasta nu este o stare normală, dar în căile de domnie ale lui Dumnezeu poate să se întâlnească și așa ceva. Cuvântul tradus prin »nu ascultă« vorbește despre o stare în necredință, de neascultare.

Apostolul Pavel scrie că cel credincios nu are voie în acest caz să rupă căsnicia (1 Corinteni 7). În realitate un credincios nu are nicio legătură cu cel necredincios, căci lumina nu are nicio părtașie cu întunericul (2 Corinteni 6). Un credincios, care se căsătorește cu un necredincios, păcătuiește prin neascultare vădită înaintea lui Dumnezeu, el merge în întâmpinarea unei vieți de singurătate și de suferință. Dacă cineva din căsnicie vine la Dumnezeu, și prin aceasta ajunge în această stare, atunci Scriptura spune, că el, sau ea, nu are voie să divorțeze. În Vechiul Testament, israelitul trebuia să-și alunge soția luată dintre națiuni (Ezra 10, 10). Dar harul creștinismului se ridică deasupra Legii. Cel necredincios este sfințit prin legătura cu cel credincios. Această legătură poate duce ca cel necredincios să fie mântuit.

Petru nu se gândește nici măcar la posibilitatea unui divorț. Dar el leagă întoarcerea la Dumnezeu a celui necredincios de umblarea femeii credincioase. Dacă ea se comportă așa cum ar trebui să se comporte o femeie credincioasă, atunci un necredincios poate să vină la Dumnezeu, sau credinciosul care s-a abătut de pe cale poate fi readus înapoi.

Fără îndoială, nu este ușor pentru unele femei credincioase care se află într-o astfel de situație. Voia firii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Firea va fi atârțată prin lucrurile Duhului în aceia care ocupă locul de supunere. Dar cu toate acestea Cuvântul spune, că ea trebuie să fie supusă bărbatului ei *în toate lucrurile, ca Domnului*. Există o singură excepție pe care Petru nu o numește categoric, deoarece ea se subînțelege. El însuși a numit-o: »Dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu« (Faptele Apostolilor 4, 19). Un credincios nu poate să-și păteze conștiința înaintea lui Dumnezeu în ceea ce privește binele și ce este greșit. El are un subiect pentru credința lui, care este mult mai scump decât viața Lui. El trebuie să rămână credincios acestei persoane, atât atunci când este singur, cât și atunci când apare în public. Dacă bărbatul ei îi poruncește să meargă împreună cu el în locuri păcătoase, sau de exemplu să renunțe la rugăciune și la citirea Bibliei, atunci ea nu poate să asculte de el.

Dar cu atât mai important este pentru femeia credincioasă, ca ea să fie supusă bărbatului ei în toate lucrurile în care este posibil să nu păcătuiească împotriva lui Dumnezeu. Cât de mult va fi inima întărită prin har, prin faptul că supunerea ei este folosită de Domnul ca să lucreze la inima și conștiința bărbatului ei!

Este important să observăm, că Duhul Sfânt, atât aici cât și în Efeseni 5, vorbește despre »bărbaților voștri«. Noi am putea spune că cuvântul »voștri« ar putea fi lăsat la o parte, deoarece este de la sine înțeles. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu folosește niciodată un cuvânt fără să aibă importanță. Mulți bărbați în lume au o influență nepotrivită asupra altor femei. Din păcate aceasta nu a rămas în afara Adunării. Multe femei primesc mai degrabă ceva de la un alt bărbat, decât de la bărbatul propriu. Prin aceasta ajung repede sub influența altora. Dar Dumnezeu vrea ca ea să fie supusă bărbatului ei, și ca ea să meargă cu întrebările ei mai întâi *la soțul ei* (1 Corinteni 14, 35).

Bărbații pot fi neascultători față de Cuvântul lui Dumnezeu. Bărbații credincioși sunt deseori așa. Dar Cuvântul lui Dumnezeu numește neascultători și pe cei necredincioși, vezi de exemplu capitolul 2, 8; Romani 2, 8; Ioan 3, 36; 2 Tesaloniceni 1, 8. În ambele cazuri, ei au auzit Cuvântul lui Dumnezeu și refuză să asculte de el.

Ce trebuie să facă acum soția credincioasă? Trebuie ea să continue să-l atenționeze și să-i prezinte Cuvântul lui Dumnezeu? Apostolul Petru arată un drum mai bun. Ea trebuie să *demonstreze* Cuvântul lui Dumnezeu *printr-o viață exemplară* și să nu mai vorbească despre voia lui Dumnezeu. Vorbirea repetată despre aceasta irită numai. Dar puterea mărturiei, care rezultă din aplicarea practică a Cuvântului lui Dumnezeu, nimereste inima și conștiința.

Apostolul Petru folosește de două ori cuvântul *logos* (cuvânt). Prima dată este clar Cuvântul lui Dumnezeu, a doua oară, nu, pentru că ar fi în contradicție evidentă cu alte locuri din Scriptură, cum ar fi Iacov 1, 18 și 1 Petru 1, 23, că cineva s-ar putea naște din nou fără Cuvântul lui Dumnezeu. »Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos« (Romani 10, 17). În afară de aceasta, în cazul al doilea cuvântul în limba greacă nu este însoțit de articol, ceea ce înseamnă că se referă la caracter. Este vorba de vorbirea femeilor. Ele nu trebuie să „predice” fără întrerupere, așa cum zic de cele mai multe ori cei necredincioși. Aceasta irită numai, și în mod sigur atunci când femeia o face față de soțul ei.

Cuvântul grecesc pentru „curat” (inocent) se întâlnește de opt ori în Noul Testament. El a fost tradus prin „curat”. Înseamnă deci, să fi despărțit de tot ce nu este curat și în felul acesta se apropie de înțelesul: „sfânt”. Și aici cuvântul »teamă« nu înseamnă frică. Este teama de a face ceva, prin care ar oferi un tablou fals despre Domnul și despre Cuvântul Său, și prin care ele L-ar întrista și ar putea să nu-I fie plăcute. În contextul de aici, sau în Efeseni 5, 33, înseamnă respect față de bărbat, în poziția în care Dumnezeu l-a așezat ca soț. Este teama de a face ceva murdar sau a-i displace, fără niciun motiv.

Bărbații care s-au abătut, sau bărbații necredincioși, nu ascultă cu plăcere Cuvântul lui Dumnezeu. Dar ei nu pot să-și închidă ochii la privirea revelării Cuvântului lui Dumnezeu în viața soțiilor lor. Ei *vreau* să vadă ceva, căci ei încearcă să găsească lucruri care sunt în contradicție cu mărturisirea soțiilor lor. Dacă găsesc așa ceva, atunci au ceva la mână împotriva mărturiei. Cuvântul folosit aici înseamnă mai mult decât simpla „vedere”. Înseamnă să privești ceva cu toată atenția și foarte exact. Același cuvânt se folosește și în capitolul 2, 12.

Dar dacă ei văd blândețe, supunere, răbdare și ascultare la soțiile lor, știind că ei înșiși sunt deseori nedrepti și neprietenoși, aceasta va impresiona conștiința lor. Ei vor trebui să recunoască în ei înșiși, că în această credință, pe care ei au batjocorit-o deseori, este putere, care face pe soțiile lor să fie altfel decât sunt celelalte femei, și chiar decât ei înșiși. Și în felul acesta vor fi „câștigați”. Nu, prin aceasta nu se întorc la Dumnezeu. Dar prin aceasta sunt aduși să asculte Cuvântul, care îi va duce la pocăință și naștere din nou. Sau, Cuvântul pe care ei l-au auzit cândva va deveni viu în mintea lor. Impresia creată de viața soțiilor lor le va muia inima și conștiința, așa că ei vor primi Cuvântul lui Dumnezeu.

Există pericolul să credem că numai prin puterea adevărului se ajunge la pocăință. Dar harul lui Dumnezeu are o mulțime de posibilități să facă pe un păcătos, sau pe unul care s-a abătut de la Cuvânt, să primească adevărul. Domnul spune: »Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu ști de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu cine ste născut din Duhul« (Ioan 3, 8). Dacă ne gândim că în limba greacă este numai un cuvânt pentru „vânt” și „duh”, așa că aici noi putem traduce și prin „Duhul” în loc de vânt, așa cum fac unii, atunci acest loc ne spune multe în legătură cu tema noastră. Cine poate cerceta pe ce căi și prin ce mijloace pregătește Duhul Sfânt o inimă și o conștiință, pentru a primi Cuvântul? Unii știu câte ceva din propria experiență, sau de la alții. Dar cum vom admira și adora noi harul lui Dumnezeu, când în curând vom vedea totul în lumina deplină! Aceasta va avea loc în acea zi, când vom fi descoperiți înaintea scaunului de judecată al lui Hristos (2 Corinteni 5, 10).

Capitolul 3 versetele 3 și 4: *Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletirea părului, în purtarea de scule de aur, sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.*

Purtarea îmbrăcămintei este urmarea căderii în păcat (Geneza 3, 6-7). Și ca și în toate celelalte cazuri, omul încearcă să transforme urmările păcatului în avantajul lui. În mod deosebit femeia, care a dat prilejul ca să devină necesară purtarea îmbrăcămintei, este deseori deosebit de preocupată să transforme această necesitate într-un avantaj.

Este clar, că aceasta nu vine de la Dumnezeu, ci de la diavolul. Dumnezeu nu dorește niciodată ca urmările păcatului să fie privite ca avantaj. El este adevărat și vrea ca ele să fie văzute și simțite așa cum sunt. În Vechiul Testament găsim o sentință distrugătoare pentru femeile care au căutat să transforme urmările căderii în păcat în avantajul lor (Isaia 3, 16-26). Dacă Dumnezeu rostește o astfel de sentință față de poporul Său *pământesc*, căruia îi erau făgăduite lucrurile pământului acesta ca binecuvântare, cu cât mai mult o va face la noi, care am devenit cetățeni ai cerului și suntem călători și străini în această lume, unde avem parte numai de întristare cu privirea la îndepărtarea lumii de Dumnezeu și dușmănia ei față de Dumnezeu și Hristos. Pentru ei lumea este numai locul unde a stat crucea lui Hristos, și din punct de vedere moral mai stă încă (1 Corinteni 2, 8). Toții scriitorii epistolelor sunt folosiți să atenționeze prin Duhul Sfânt de urmările aspirațiilor lumești și de formele lor (Romani 12, 1-2, Iacov 4, 4, 1 Ioan 2, 15). În mai multe locuri se atenționează în mod deosebit cu privire la năzuințele vechii naturi din femeile credincioase, în asemănarea cu lumea în ceea ce privește îmbrăcămintea și podoaba lor, sau că ele se lasă influențate de principiile după care se călăuzesc femeile necredincioase (1 Timotei 2, 9-15, Tit 2, 4-15).

Este interesant să urmărim în Scriptură tema referitoare la podoabă. Este foarte important pentru un credincios, dar în mod deosebit pentru o femeie credincioasă, căci prin aceasta vom cunoaște ce este o podoabă adevărată. La omul firesc este ceva adăugat, dar în gândurile lui Dumnezeu este revelarea a ceea ce în interior constituie un tot unitar cu persoana, sau cu lucrul respectiv. Dumnezeu vrea să aibă podoabă. Vedem aceasta în toată creația, atât în cea pământescă, cât și în cea cerească (Matei 6, 29, Psalmul 19, Apocalipsa 21, 22). Aceasta ne-a fost făgăduită și pentru slava la care vom ajunge în curând. Deoarece este specific femeilor să vrea să se împodobească, Dumnezeu le spune care este podoaba adevărată. Ea este arătarea în exterior a ceea ce în interiorul nostru este potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Dacă interiorul nostru este format prin privirea slavei Domnului glorificat în cer (2 Corinteni 3, 18), atunci aceasta se va vedea în toată manifestarea exterioară a vieții noastre. O femeie, la care exteriorul ei lasă să se vadă metodele și formele femeilor necredincioase din lume, arată prin aceasta că Hristos nu locuiește în inima ei, chiar dacă ea s-a întors la Dumnezeu. Acolo unde Hristos nu locuiește în inimă, și deci nu este prezentă adevărata frumusețe, acolo se caută înlocuitori din lume.

Adevărata podoabă este de natură morală. Podoaba exterioară nu face pe nimeni atrăgător înaintea lui Dumnezeu și tot așa de puțin înaintea oamenilor care nu vor să rămână la suprafață, ci sunt obișnuiți să vadă lucrurile în caracterul lor moral.

Însemnătatea adevăratei podoabe este scoasă în evidență prin cuvântul grecesc folosit pentru ea. Se spune „cosmos” și se întâlnește de aproximativ 150 de ori în Noul Testament, dar pretutindeni, în afară de aici, este tradus prin „lume”. În greaca clasică a fost folosit și pentru podoaba femeii. Așa de exemplu se întâlnește în expresia: „Tăcerea este adevărata podoabă (cosmos) a femeii” (Sophocles). Legătura dintre cele două înțelesuri o găsim probabil în gândirea greacă, că omul este o lume în miniatură (microcosmos), și că „universul este omul mare și desăvârșit” (Philo). Înțelesul de bază al acestui cuvânt înseamnă un sistem, în care domnește ordinea, în opoziție cu haosul. În felul acesta se folosește în Noul Testament cu privire la creația lui Dumnezeu. Din

înțelesul acestui cuvânt rezultă deci, că podoaba trebuie să fie în concordanță cu interiorul femeii credincioase, cu adevăratul ei caracter.

Aceasta nu este numai o *dorință* a Cuvântului lui Dumnezeu! Fraza este sub forma de poruncă. Este deci o *poruncă* a lui Dumnezeu!

Acum urmează unele lucruri din care este deseori alcătuită podoaba exterioară. O femeie credincioasă să nu gândească, sau să încerce să se împodobească printr-o anumită coafură (în timpul nostru am putea adăuga: prin tăierea părului (1 Timotei 2, 9). Părul lung i-a fost dat ca podoabă (1 Corinteni 11, 15). Frumusețea naturală a părului lung, care l-a dat Dumnezeu femeii în creație, vorbește de existența ei ca femeie și de felul cum ea trebuie să ocupe locul, pe care l-a dat Dumnezeu femeii. Aceasta este onoarea ei în ochii lui Dumnezeu și a oricărui om care privește lucrurile moral. Părul lung este el însuși podoaba ei, și nu felul în care ea îl poartă. Din cele două lucruri care sunt numite se vede că este vorba de împletirea părului. De aceea ele stau în așa-numitul genitiv originis, ceea ce înseamnă că este vorba de înfrumusețarea care ia naștere prin împletirea părului.

Tot așa de puțin să gândească o femeie, că purtarea aurului o împodobește, sau îi mărește frumusețea. Chiar și un om necredincios, care gândește moral, vede în purtarea de podoabe multe un semn al sărăciei cultivării lăuntrice, cu cât mai mult Dumnezeu. Cu cât mai mult ar trebui credincioșii să simtă aceasta, decât omul nenăscut din nou, ale cărui simțăminte au fost distruse prin păcat! Și aici avem genitivul originis.

Și »îmbrăcarea hainelor« stă la genitiv originis. Este deci iarăși vorba de încercarea de a se împodobi prin îmbrăcare. Este de la sine înțeles că nu este interzisă îmbrăcarea. – Dumnezeu Însuși a îmbrăcat pe Adam și pe Eva (Geneza 3, 21) -, tot așa cum nici împletirea părului nu este interzisă.

La femei a existat totdeauna tendința să se îmbrace și „să se scoată în evidență”, pentru a atrage atenția bărbaților, și cât de mult s-a răspândit aceasta în ultimele secole în așa-zisele țări creștine. Cât de multe femei credincioase practică neintenționat aceasta! Cât de mulți bărbați credincioși au ajuns la gânduri păcătoase (și după aceea probabil la fapte) prin îmbrăcarea (probabil mai bine zis „prin dezbrăcarea”) și comportarea femeilor credincioase!

Scopul îmbrăcăminteii este să protejeze corpul și totodată să apere pe alții de lucruri care dau naștere la gânduri murdare sau lezează conștiința morală, care mai este în om ca și creatură a lui Dumnezeu, chiar dacă a fost slăbită prin păcat. Ce minunat, că noi credincioșii avem voie să facem chiar și aceste lucruri, care sunt urmări ale păcatului, pentru ca să fim plăcuți Domnului. Atât trupul, cât și sufletul și duhul îi aparțin (1 Corinteni 6, 18-20; 1 Tesaloniceni 5, 23). Noi trebuie să trăim totdeauna înaintea lui Dumnezeu; cu ochii îndreptați spre El avem voie să umblăm înaintea Feței Lui.

Noi trebuie să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu (Romani 12, 1). Aceasta este din partea noastră o slujire înțeleaptă, adică trebuie s-o facem cu mintea. Noi nu trebuie să ne asemănăm cu lumea și nu trebuie să facem după multele forme schimbătoare în care lumea se descoperă în mod deosebit în domeniul îmbrăcăminteii și podoabei. Cuvântul grecesc pentru „chip” se poate traduce și prin „mascare”. Este în legătură cu înfățișarea exterioară, care nu ia naștere din interior și deci nu prezintă adevăratul caracter al persoanei. Dacă femeile credincioase participă la modă, la îmbrăcăminte și la decorarea lumii, prin aceasta își pun masca lumii, cu toate că ele nu îi mai aparțin, căci au murit împreună cu Hristos (Coloseni 3, 3). În limbajul grecilor ele sunt fățarnice. Se îmbracă ca lumea, acționează ca lumea, așa că lumea gândește că ele îi aparțin, în timp ce ele și-au luat refugiul la Domnul Isus, ca astfel să fie despărțite de lume și să nu mai vină la judecată.

Să nu fim noi în toate lucrurile plăcuți lui Hristos și să nu facem noi toate lucrurile în numele Lui? Nu este El pentru noi mai de preț decât toate lucrurile? Nu este adevărat ce a scris cineva: „Un creștin cereș consideră o rușine să poarte amprenta lumii”? Femeile credincioase nu sunt scutite de aceasta. Dacă ochiul nostru este îndreptat

asupra Lui, aceste lucruri vor fi simple pentru noi. Atunci vom asculta de El în *toate* lucrurile și în felul acesta vom fi plăcuți Lui. Atunci El ne va da lumină suficientă pentru lucrurile pe care le avem de făcut. De îndată ce ochiul nostru nu mai este îndreptat asupra Domnului și El nu mai umple inima noastră, apar greutățile. Atunci formele lumii capătă valoare și putere de atracție pentru inimă.

O, Doamne!, un lucru îmi doresc
Cu Tine să călătoresc.

Cuvântul scurt »ci« prezintă contrariul, căci acum se trece de la partea negativă, la partea pozitivă. »Ascuns« din versetul 4 este față în față cu »de afară« din versetul 3; »omul« stă față în față cu »podoaba« (cosmos), »inima« cu »împletirea părului«. Prin această întreită punere față în față devine clar că adevărata podoabă nu este exterioară, ci se referă la ființa omului, la omul întreg. Noul Ierusalim are fundamentul împodobit (Apocalipsa 21, 19)! Este »gătit ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei« (Apocalipsa 21, 2).

Dar când apoi pe parcursul capitolului este descris și prezentat în toată slava lui, numai pentru fundament se folosește cuvântul »împodobit«. Noi am putea gândi că fundamentele nu trebuie împodobite. Dar Dumnezeu gândește altfel în privința aceasta. El este împodobit cu pietre prețioase, care în tablourile Scripturii fac aluzie la reflectarea slavei lui Dumnezeu în oameni (vezi Apocalipsa 4, 3; Exodul 28, 15-21). Slava vizibilă rezultă din ceea ce în interior este reflectarea slavei lui Dumnezeu. Dumnezeu, care este lumină, și în care nu este deloc întuneric (1 Ioan 1, 5), se îmbracă cu lumina ca și cu o haină (Psalmul 104, 2). Despre Domnul Isus se spune, când a fost pe muntele transfigurării: »Fața Lui a strălucit ca soarele, și hainele I s-au făcut albe ca lumina« (Matei 17, 2).

»Întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut« (Coloseni 3, 9-10). Aici avem, cred eu, omul ascuns al inimii. »Pleacă-ți urechea, și ascultă cuvintele înțelepților, și ia învățătura mea în inimă. Căci este bine să le păstrezi înăuntrul tău, și să-ți fie toate deodată pe buze« (Proverbele 22, 17-18). Acesta este principiul practic al versetelor 3 și 4.

Omul ascuns al inimii este viața nouă, pe care am primit-o prin nașterea din nou (Ioan 3, 6). Dar aceasta este Hristos (Coloseni 3, 4) și, așa cum am văzut mai înainte, se înnoiește *după Chipul Aceluia care l-a creat*. Cu toate că aceasta în sens direct este omul nou, este practic Hristos Însuși, căci El este viața nouă, și ea este hrănită și înnoită după Chipul Său, »până ce Hristos va lua chip în voi«, scrie apostolul Pavel (Galateni 4, 19).

Adevărata podoabă a unei femei (și desigur a fiecărui bărbat) este Hristos, locuind în inimă și umplând inima. Aceasta este înăuntru, dar devine vizibilă în revelarea omului. Dacă inima mea este plină cu Domnul și eu privesc permanent la El în slavă, aceasta se va vedea în exterior, ca și la Moise (Exodul 34, 29). »Noi ... privim ... slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă« (2 Corinteni 3, 18). În acest fel vestim virtuțile Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată (capitolul 2, 9). Apostolul Petru este permanent preocupat să ne spună cum putem să facem aceasta în lucrurile practice din viață.

Găsim aceasta și în continuare. Singura descriere făcută despre Sine Însuși, pe care noi o găsim în Evanghelii despre Domnul Isus, spune: »Eu sunt blând și smerit cu inima« (Matei 11, 29). Deci, Dumnezeu vrea ca femeile credincioase să fie împodobite cu această trăsătură de caracter a Domnului, cu »un duh blând și liniștit, care este foarte prețios înaintea lui Dumnezeu«, cum scrie apostolul Pavel: »Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai pe sus de bărbat, ci să stea în tăcere« (1 Timotei 2, 11)! Acest duh este netrecător (în opoziție cu tot ce este în jurul nostru) și neschimbător (în opoziție cu moda schimbătoare a lumii în ceea ce privește coafura, podoaba și îmbrăcămintea). Cuvântul grecesc pentru

»tăcere« derivatează de la un cuvânt care înseamnă »să rămâi pe locul tău«. Aceasta nu este simplu, dacă gândim că nu suntem tratați pe drept. Dar femeia credincioasă, care arată acest duh »blând și liniștit«, lasă să se recunoască că a învățat de la Acela care a fost »blând și smerit cu inima«. Oriunde se găsește aceasta, este plăcut lui Dumnezeu. Ce prețios este să ai ceva care este foarte prețios în ochii lui Dumnezeu. Acest cuvânt »prețios« este folosit pentru mirul foarte scump și pentru îmbrăcămintea scumpă. Vezi și aici opoziția cu versetul 3.

În lume nu este prețuit acest »duh blând și liniștit«. Este considerat slăbiciune. Același lucru îl gândesc și cu privire la Domnul Isus. De aceea cuvântul despre cruce este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pieirii. Pentru noi însă, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1, 18+25). Acest duh este în realitate putere morală, o putere care se obține numai prin părtășia permanentă cu Domnul și învățarea permanentă de la El.

Cât de mult stau în opoziție relațiile lumi de astăzi cu aceste versete! Femeile solicită aceeași poziție ca și bărbatul. Ele vor să fie auzite în orice domeniu al vieții publice. Generația feminină străpunge granițele stabilite de Creatorul și Mântuitorul, cerând să ocupe poziții de conducere în toate domeniile. Rezultatul va fi fatal, așa cum a fost întotdeauna când s-a nesocotit ordinea dată de Dumnezeu. Este semnul apropierii marii decăderi de la Dumnezeu. Mai întâi au fost lepădate gândurile și prescripțiile lui Dumnezeu în legătură cu viața spirituală. Acum vedem decăderea naturală: distrugerea conștiință și intenționată a ordinii divine din creație. Aceasta se va desăvârși în omul păcatului. El este omul fărădelegii (2 Tesaloniceni 2, 3-9), care va acționa după propria voie (Daniel 11, 36). Dar apoi va veni judecata finală a lui Dumnezeu.

Din cauza acestor stări și gânduri care se găsesc în lume, se pune întrebarea pentru noi cei credincioși, dacă noi judecăm toate lucrurile după felul de gândire al lumii, sau după gândurile lui Dumnezeu, dacă privim la sentința lumii, sau la sentința lui Dumnezeu.

Pentru apostol aceasta nu este nicio întrebare. Prin sfințirea lucrată de Duhul am fost aduși la ascultarea lui Hristos (capitolul 1, 2). Sfințire înseamnă punere deoparte. Dar pentru oameni înseamnă punere deoparte pentru Dumnezeu. Acolo se găsește ascultarea lui Isus Hristos, ascultarea pe care Domnul a revelat-o în viața Sa pe pământ, și care domnește acolo. Aceasta este marea temă a apostolului!

Aceasta merge așa de departe, că relația dintre femeie și soțul ei nu este determinată de gândurile lui, ci de voia lui Dumnezeu. Ea îi este supusă, pentru că așa vrea Dumnezeu. Ea arată un duh blând și liniștit, pentru că el este foarte prețios *înaintea lui Dumnezeu*. Ea nu se împodobește la exterior, ca femeile necredincioase, deoarece *Dumnezeu* îi interzice și îi spune că aceasta ar fi în contradicție cu caracterul ei de femeie credincioasă.

În cazurile în care conform versetului 1 este posibil ca bărbații lor să nu fie ascultători de Cuvânt, este foarte posibil ca bărbatului să-i placă, dacă soția lui „se face frumoasă”. Dacă un bărbat se lasă călăuzit de gusturile lui stricate prin păcat, și nu ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu, ne putem puțin aștepta ca el să prețuiască ce este potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Dar femeia credincioasă să nu se împodobească pentru ochii oamenilor, nici măcar pentru ochii bărbatului ei, ci pentru Dumnezeu. Dumnezeu va face tocmai prin aceasta ca asupra bărbatului să se exercite o influență spirituală, atât asupra bărbaților neascultători, cât și asupra bărbaților ascultători. Cum să ne putem aștepta la urmări spirituale din lucrurile pământești? Femeia care încearcă să câștige pe bărbatul ei prin lucrurile lumești, se înșeală foarte mult. Ea va avea parte de urmările înșelăciunii ei. Dar atunci probabil că a pierdut posibilitatea, pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să câștige pe soțul ei pentru Domnul.